Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2014, sp. zn. 23 Cdo 2000/2013, ECLI:CZ:NS:2014:23.CDO.2000.2013.1

Číslo: 38/2015

Právní věta:

Skutková podstata nepřípustné srovnávací reklamy ve smyslu § 50a obch. zák. je naplněna i porovnáním kupních cen výrobků jednoho soutěžitele s kupními cenami výrobků druhého soutěžitele v různých časových obdobích.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 22.10.2014

Spisová značka: 23 Cdo 2000/2013

Číslo rozhodnutí: 38

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Reklama

Předpisy: § 50a obch. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobkyně se domáhala na žalované ochrany před jednáním nekalé soutěže žalobou, v níž požadovala, aby žalované byla uložena povinnost zdržet se nekalé soutěže, spočívající v napodobování (v žalobě blíže specifikovaného určitými prvky) obalů produktu Ječmen GREEN WAYS u obalu produktu žalované Ječmen Fresh a v napodobování (v žalobě blíže specifikovaného určitými prvky) obalů produktu Chlorella GREEN WAYS u obalu produktu žalované Chlorella Fresh, a dále, aby zaplatila žalobkyni částku 500 000 Kč na přiměřeném zadostiučinění a částku 7800 Kč z titulu nákladů spojených s vypracováním exekutorského zápisu.

Podle tvrzení žalobkyně se žalovaná dopouští jednání nekalé soutěže podle § 44 odst. 1 obch. zák. – generální klauzule nekalé soutěže a dále podle § 47 obch. zák. (vyvolání nebezpečí záměny), § 48 obch. zák. (parazitování na pověsti), § 45 obch. zák. (klamavá reklama) a § 50a obch. zák. (nepřípustná srovnávací reklama). Nároky uvedené v žalobě žalobkyně tvrdila proti žalované jako nároky z jednání nekalé soutěže podle § 53 obch. zák.

K r a j s k ý s o u d v Brně rozsudkem ze dne 26. 6. 2012, výrokem I., zamítl žalobu s žádostí, aby žalované byly uloženy povinnosti:

– zdržet se napodobování obalů produktů Ječmen GREEN WAYS u obalu produktu žalované Ječmen Fresh v těchto prvcích:

– imitace barevného oddělení plochy od vrchní části obalu pomocí vlnovky,

– zobrazení sklenice naplněné zeleným ječmenem v kombinaci s hromádkou zeleného hrášku v levé dolní části obalu,

– označení výrobku Ječmen v provedení typem písma Liberation Sans;

– zdržet se napodobování obalů produktu Chlorella GREEN WAYS u obalu produktu žalované Chlorella Fresh v těchto prvcích:

– imitace barevného oddělení plochy od vrchní části obalu pomocí vlnovky,

– zobrazení hromádky tablet v levé spodní části obalu,

– označení výrobku Ječmen Chlorella v provedení typem písma Liberation Sans;

– zaplatit žalobkyni částku 500 000 Kč na přiměřeném zadostiučinění a

– zaplatit žalobkyni částku 7800 Kč z titulu nákladů spojených s vypracováním exekutorského zápisu;

výrokem II. rozhodl o náhradě nákladů řízení.

K odvolání žalobkyně V r c h n í s o u d v Olomouci rozsudkem ze dne 21. 2. 2013, výrokem I., potvrdil rozsudek soudu prvního stupně a výrokem II. rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení.

Odvolací soud po přezkoumání rozsudku soudu prvního stupně dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně není důvodné. Konstatoval, že soud prvního stupně učinil pro své rozhodnutí všechna potřebná skutková zjištění, a přijal závěr, že tato zjištění soudu prvního stupně přebírá pro své rozhodnutí a plně z nich bude vycházet při právním posouzení věci.

Odvolací soud nejprve konstatoval, že výtky, které ve vztahu k řízení před soudem prvního stupně vznesla žalobkyně v doplnění odvolání, je třeba odmítnout, neboť soud prvního stupně dostál své poučovací povinnosti, a vzhledem ke kompletnosti skutkových tvrzení a dostatku označených důkazů umožňujících věc posoudit z hlediska právního důvodu tvrzeného žalobkyní nebylo v konkrétní věci třeba poučení podle § 118a o. s. ř. Pokud žalobkyně v odvolání rozšířila skutková tvrzení oproti skutkovým tvrzením v řízení před soudem prvního stupně, odvolací soud konstatoval, že se jedná o tvrzení nová, k nimž, s ohledem na zásadu neúplné apelace, vyjádřenou v § 205a o. s. ř., ale také s ohledem na zásadu koncentrace řízení, vyjádřenou v § 118b odst. 1 o. s. ř., nemohl přihlédnout.

Odvolací soud dospěl k závěru, že rozsudek soudu prvního stupně je věcně správný z hlediska nepřiznání odpovědnosti žalované za jednání nekalé soutěže a že námitky žalobkyně, podle nichž lze dovodit naplnění všech tří základních podmínek generální klauzule nekalé soutěže, nejsou důvodné. Odvolací soud se ztotožnil s právním závěrem soudu prvního stupně, že v daném případě jednání žalované ve vztahu k žalobkyni není jednáním protiprávním podle § 44 odst. 1 obch. zák., a to pro absenci dvou základních znaků generální klauzule nekalé soutěže (chybí rozpor s dobrými mravy soutěže a objektivní způsobilost jednání přivodit újmu žalobkyni). Odvolací soud ve shodě se závěry soudu prvního stupně dovodil, že žalobkyní vytýkané jednání žalované nenaplnilo základní pojmové znaky generální klauzule nekalé soutěže a žalobkyni tak nároky uplatněné z tohoto právního důvodu nesvědčí.

Odvolací soud dále ve shodě se soudem prvního stupně dovodil, že v dané věci se nejednalo o nepřípustnou srovnávací reklamu ve smyslu § 50a obch. zák., jestliže klamání spotřebitele vylučovala zjištěná skutečnost, že žalovaná ve zveřejněné srovnávací tabulce produktů účastníků uvedla ceny platné k různým datům a tento časový údaj byl ve srovnávací tabulce uveden stejným tiskem jako ostatní srovnávací údaje, jako názvy produktů a velikost balení, kdy pouze cena byla vytištěna tučně.

Odvolací soud z výše uvedených důvodů rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný postupem podle § 219 o. s. ř. potvrdil.

Rozsudek odvolacího soudu napadla žalobkyně (dále jen dovolatelka) v zákonné lhůtě dovoláním proti všem výrokům napadeného rozhodnutí. Dovolání považuje dovolatelka za přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., neboť napadeným rozhodnutím odvolacího soudu se řízení končí a napadené rozhodnutí závisí podle dovolatelky jednak na vyřešení otázky procesního práva – otázky poučovací povinnosti soudu, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, a jednak na vyřešení otázky hmotného práva, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, týkající se nepřípustnosti srovnávací reklamy ve smyslu § 50a obch. zák.

K procesně právní otázce dovolatelka namítla, že postup soudu prvního stupně i závěry soudu odvolacího v dané věci jsou v hrubém rozporu se stávající platnou a aktuální judikaturou Nejvyššího soudu, a to rozhodnutím Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Odo 1069/2003, ze dne 27. 7. 2005, sp. zn. 31 Cdo 619/2011, ze dne 20. 6. 2012, sp. zn. 29 Cdo 1829/2011, ze dne 30. 11. 2011, sp. zn. 23 Cdo 5117/2009, ze dne 29. 6. 2010 a sp. zn. 32 Cdo 2/2010, ze dne 27. 1. 2011. Dovolatelka má za to, že poučení podle § 118b o. s. ř. a ani poučení podle § 119a o. s. ř. nemůže svým charakterem nahradit poučení podle § 118a o. s. ř., tím méně pak v situaci, kdy došlo ve věci k rozsáhlému dokazování, ve vztahu k celé řadě tvrzení učiněných jak žalobkyní tak žalovanou.

Pokud soud dospěl k závěru, že žalobkyně jako účastník řízení, který byl přítomný u soudního jednání, neunesl, byť jen zčásti, břemeno tvrzení nebo důkazní břemeno, měl o tomto žalobkyni poučit ve smyslu § 118a o. s. ř., tedy měl žalobkyni vyzvat k doplnění skutkových tvrzení, event. vyzvat ji k označení dalších důkazů k prokázání všech jejích sporných tvrzení, a zároveň ji měl poučit o následcích nesplnění této výzvy. Rovněž tak měl soud učinit v případě, kdy dospěl k závěru, že věc je možné po právní stránce posoudit jinak, než podle účastníkova právního názoru.

Nesplnění této povinnosti soudem hodnotí dovolatelka jako procesní pochybení mající vliv na výsledek soudního řízení, neboť odlišný postup soudu v předmětné věci je v rozporu jak se zásadou legitimního očekávání, tak se zákazem překvapivých soudních rozhodnutí.

K neřešené hmotně právní otázce dovolatelka uvedla svoje přesvědčení, že oba nižší soudy nesprávně posoudily otázku, zda se žalovaná nedopustila nepřípustné srovnávací reklamy ve smyslu § 50a obch. zák., když zveřejňovala srovnávací tabulku produktů žalobkyně a žalované porovnávající kupní ceny výrobků žalobkyně a žalované v různých časových obdobích. Poukazuje na skutečnost, že předmětná problematika nebyla Nejvyšším soudem dosud judikatorně řešena, když podobné případy řešily jen soudy nižších stupňů, zejména pak vrchní soudy, proto se domnívá, že dovolání je proti rozsudku odvolacího soudu přípustné ve vztahu k vyřešení otázky nepřípustnosti srovnávací reklamy ve smyslu § 50a obch. zák. v případě, že žalovaná zveřejňovala srovnávací tabulku produktů žalobkyně a žalované porovnávající kupní ceny výrobků žalobkyně a žalované v různých časových obdobích. Dovolatelka nepovažuje za dostatečnou argumentaci odvolacího soudu, že „jediným ne zcela korektním jednáním žalované bylo zveřejnění srovnávací tabulky produktů; tato nekorektnost spočívala v tom, že žalovaná srovnávala ceny produktů různých dodavatelů …nicméně poukazovala na to, že se jedná o ceny platné k různým datům…“, neboť neuvádí, v čem danou nekorektnost jednání spatřuje, ani nespecifikuje hranici, které jednání žalované lze považovat za jednání v souladu

s pravidly hospodářské soutěže a které již nikoliv. Dovolatelka má za to, že specifikace této skutečnosti je naprosto nezbytná, neboť bez takovéhoto stanoviska lze rozhodnutí odvolacího soudu považovat za projev libovůle a nahodilosti a odůvodnění rozhodnutí nelze považovat za úplné a správné, není-li v této otázce přezkoumatelné. Odvolací soud se podle názoru dovolatelky vůbec nezabýval otázkou, jaké konkrétní jednání je ze strany žalované v dané konkrétní situaci ještě přijatelné a jaké už nikoliv, když rozhodl pouze ad hoc pro daný případ bez toho, aby se věcí zabýval systémově v širších souvislostech. Podle názoru dovolatelky právě tím, že srovnávací tabulky byly distribuovány spotřebitelům v listinné podobě spolu s výrobky žalované, kdy tito spotřebitelé neměli bezprostřední možnost relevantnost údajů o výši kupních cen výrobků jakkoliv ověřit, žalovaná klamala spotřebitele (žalovaná ani neuvedla zdroje, z nichž by si spotřebitelé mohli tato data bezprostředně ověřit). S ohledem na význam srovnávací tabulky cen, kdy tato se svým účelem prezentuje jako relevantní nástroj k srovnání, přičemž porovnávaná data jsou manipulovaná v tom smyslu, aby hovořila ve prospěch žalované, jde o jednoznačnou snahu o klamání spotřebitele. V kontextu celé srovnávací tabulky si spotřebitelé mohou vyložit, že srovnávané ceny, byť uvedené k různým datům, jsou cenami stále aktuálními a jejich objektivní srovnání je možné (přestože možné vůbec nebylo). Jednání žalované považuje dovolatelka za ještě závažnější, že takto působila vůči určité skupině spotřebitelů – zejména bývalým klientům žalobkyně, s nimiž navázal jednatel žalované kontakt, když svým jednáním nejen obdobnou formou, ale i za využití prospektů žalobkyně se pokoušela vzbudit zdání, že se jedná o navazující činnost žalobkyně. Dovolatelka se zde odvolává na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 3 Cmo 12/99, ze dne 27. 3. 2000 („je v rozporu s dobrými mravy soutěže a jednáním klamavé reklamy, pokud soutěžitel při zahájení své podnikatelské činnosti, kdy zde chybí jakýkoliv vztah právního nástupnictví, jakkoliv naznačuje či předstírá návaznost své činnosti na dosavadní činnost jiného soutěžitele…“).

Dovolatelka poukázala rovněž na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 3 Cmo 33/2007, ze dne 18. 6. 2007, a sp. zn. 3 Cmo 30/1998 a též sp. zn. 3 Cmo 36/1992.

Dovolatelka s ohledem na uvedené navrhla, aby Nejvyšší soud zrušil rozsudek odvolacího soudu i soudu prvního stupně a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu projednání.

K dovolání žalobkyně podala své vyjádření žalovaná. Má za to, že dovolání není přípustné, neboť závěry odvolacího soudu jsou v souladu s právními předpisy a ustálenou judikaturou – viz rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 721/2008, ze dne 23. 6. 2010, řešící otázku poučovací povinnosti soudu. Namítá, že dovolatelkou uváděná judikatura Nejvyššího soudu je vytržena z kontextu a nevztahuje se na posuzovaný případ. K položené hmotněprávní otázce ohledně nepřípustné srovnávací reklamy, za situace, kdy žalovaná zveřejňovala srovnávací tabulku produktů žalobkyně a žalované porovnávající kupní ceny výrobků žalobkyně a žalované platné k různým datům, žalovaná uvedla, že provedené důkazy jednoznačně prokázaly, že srovnávací tabulky neobsahují jakékoliv nekalosoutěžní prvky. Dovolání v této části považuje navíc za zmatečné, jestliže tvrzení žalobkyně ve vztahu ke srovnávací tabulce nemají jakoukoliv oporu v petitu žaloby a nároky týkající se srovnávací, resp. klamavé reklamy, byly žalobkyní vzaty zpět na podkladě žalobního petitu v doplnění žaloby ze dne 18. 5. 2012. Pokud by přesto dovolací soud dovolání žalobkyně neodmítl, navrhla jeho zamítnutí.

N e j v y š š í s o u d zrušil zčásti rozhodnutí odvolacího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ve zbytku dovolání žalované odmítl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší soud postupoval v dovolacím řízení a o dovolání rozhodl podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (čl. II., bod 2. zákona č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů).

Nejvyšší soud se nejprve zabýval dovolatelkou vytýkaným nesprávným procesně právním posouzením věci, kdy odvolací soud měl podle dovolatelky rozhodnout v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu, když se dopustil pochybení spočívající v absenci poučení podle § 118a o. s. ř.

Nejvyšší soud dospěl k závěru, že v posuzovaném případě odvolací soud nepostupoval procesně v rozporu s judikaturou dovolacího soudu, neboť nebyl důvod pro poučení odvolacím soudem podle § 118a o. s. ř., jak správně dovodil odvolací soud s ohledem na kompletnost skutkových tvrzení a dostatku označených důkazů umožňujících věc posoudit z hlediska právního důvodu tvrzeného žalobkyní. Odvolací soud v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu dovodil, že pokud žalobkyně v odvolání rozšířila svá skutková tvrzení a oproti skutkovým tvrzením před soudem prvního stupně tvrdila další skutečnosti, jedná se o nová tvrzení, k nimž s ohledem nejen na zásadu neúplné apelace vyjádřenou v § 205a o. s. ř., ale též na zásadu koncentrace řízení vyjádřenou v § 118b odst. 1 o. s. ř. nebylo možno přihlédnout (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu – usnesení ze dne 27. 6. 2003, sp. zn. 21 Cdo 121/2003, rozsudek ze dne 15. 3. 2007, sp. zn. 21 Cdo 194/2006, rozsudek ze dne 29. 4. 2009, sp. zn. 21 Cdo 3090/2008, rozsudek ze dne 23. 6. 2010, sp. zn. 23 Cdo 721/2008, rozsudek ze dne 30. 11. 2011, sp. zn. 33 Cdo 3326/2010, usnesení ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. 32 Cdo 3211/2010, a ze dne 31. 1. 2012, sp. zn. 33 Cdo 3977/2009, rozsudek ze dne 13. 8. 2013, sp. zn. 32 Cdo 2046/2012, všechny veřejnosti dostupné na www.nsoud.cz, podle nichž poučení účastníků řízení podle § 118a odst. 2 o. s. ř. přichází v úvahu jen tehdy, jestliže možné jiné právní posouzení věci soudem vyžaduje doplnění vylíčení rozhodujících skutečností (a navržení důkazů je prokazujících), významných z pohledu skutku, který je předmětem řízení. Postačují-li v řízení uskutečněná tvrzení (a navržené, případně nenavržené, ale provedené důkazy) pro objasnění skutkové stránky věci i při případném jiném právním názoru soudu, není třeba k poučení podle § 118a odst. 2 o. s. ř. přistupovat). Nejvyšší soud proto uzavřel, že namítaná procesně právní otázka ohledně poučovací povinnosti soudu nebyla řešena v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu.

Pokud dovolatelka namítá vady řízení, tyto námitky nemohou založit přípustnost dovolání, neboť odvolací soud žádnou otázku týkající se jiné vady řízení neřešil, tuto otázku řešil pouze soud prvního stupně.

Nejvyšší soud proto z tohoto důvodu dovolání podané proti části výroku I. rozsudku odvolacího soudu, jímž byla potvrzena část výroku I. soudu prvního stupně, týkající se zdržovacích nároků, podle ustanovení § 243c odst. 1, věty první, o. s. ř. odmítl.

Nejvyšší soud se dále zabýval přípustností dovolání z pohledu námitek dovolatelky směřujících proti výroku rozsudku odvolacího soudu, týkajících se peněžitého plnění, a jimiž dovolatelka vymezila přípustnost dovolání tím, že v rozhodovací praxi dovolacího soudu nebyla dosud řešena otázka, zda se žalovaná nedopustila nepřípustné srovnávací reklamy ve smyslu § 50a obch. zák., když zveřejňovala srovnávací tabulku produktů žalobkyně a žalované porovnávající kupní ceny výrobků žalobkyně a žalované v různých časových obdobích.

Před posouzením této námitky se dovolací soud nejprve zabýval otázkou, zda jsou v daném případě kumulativně naplněny všechny základní podmínky generální klauzule nekalé soutěže.

Naplnění první podmínky generální klauzule nekalé soutěže (podle § 44 odst. 1 obch. zák.), tj. jednání v hospodářské soutěži nebo v hospodářském styku, není sporné. V posuzovaném případě se žalobkyně i žalovaná zabývají prodejem tzv. zelených potravin, jsou tedy přímými soutěžiteli (v přímém konkurenčním vztahu) a podle správných závěrů nižších soudů není pochyb ani o tom, že žalovaná jednala se záměrem prosazení se v hospodářské soutěži. V posuzovaném případě konkurencí žalobkyně je každý soutěžitel (tedy i žalovaná), s nímž spotřebitelská veřejnost spojuje nabídku výrobků shodného nebo podobného druhu zboží a služeb (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2010, sp. zn. 23 Cdo 1345/2009).

Pokud jde o další dvě podmínky generální klauzule nekalé soutěže, dovolací soud nesouhlasí s odůvodněním nižších soudů, že popsané jednání žalované vůči průměrnému spotřebiteli, který je dostatečně pozorný, vnímavý a obezřetný, není nepravdivé a klamavé. Dovolací soud na rozdíl od obou nižších soudů považuje uvedené jednání žalované vůči průměrným spotřebitelům za jednání, které je v rozporu s dobrými mravy soutěže (pro nepravdivost a klamavost srovnání výrobků žalované s výrobky jiných výrobců, tedy i s výrobky žalobkyně) a které zároveň je způsobilé přivodit újmu žalobkyni (spočívající v poškození její dobré pověsti, ztrátě rozlišovací způsobilosti jejího produktu a ztrátě prestiže). Dovolací soud dospěl k závěru, že v daném případě se jednalo o snahu žalované o klamání spotřebitele, neboť ve srovnávacích tabulkách cen žalovaná uvádí porovnávaná data tak, že jednoznačně vychází ve prospěch žalované; spotřebitelé se tak mohou mylně domnívat, že srovnávané ceny, byť uvedené k rozdílným datům, jsou cenami stále aktuálními a jejich objektivní srovnání je možné. Žalovaná tak zcela záměrně působila vůči jisté skupině spotřebitelů – zejména vůči bývalým klientům žalobkyně, s nimiž jednatel žalované navázal kontakt a za využití prospektů žalobkyně se pokoušel u nich vzbudit dojem, že se jedná o navazující činnost žalobkyně. Přitom lze považovat za rozpor s dobrými mravy soutěže a jednáním klamavé reklamy, pokud soutěžitel při zahájení své podnikatelské činnosti naznačuje či předstírá návaznost své činnosti na dosavadní činnost jiného soutěžitele.

Předmětné jednání žalované považuje tedy dovolací soud za jednání, které naplňuje všechny tři základní podmínky generální klauzule nekalé soutěže. Dovolací soud v jednání žalované spatřuje nekalé soutěžní jednání zejména v podobě tzv. free riding (tzv. neoprávněné „vezení se" na výkonech soutěžitelových, zde na výkonech žalobkyně), které lze subsumovat pod generální klauzuli nekalé soutěže (§ 44 odst. 1 obch. zák.). K tomu blíže viz též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 7. 2010, sp. zn. 23 Cdo 2962/2009 (dostupný na webových stránkách Nejvyššího soudu – www.nsoud.cz).

Vyvolání nebezpečí záměny výrobků (potravinových doplňků) žalobkyně a žalované podle § 47 obch. zák. a parazitování na pověsti žalobkyně podle § 48 obch. zák. spatřuje dovolací soud zejména v tom, že žalovaná na svých internetových stránkách a v obsahu dodávky šíří informace o cenách podobných produktů žalované a žalobkyně, přičemž srovnání nelze považovat za objektivní; navíc žalovaná k distribuovanému zboží přikládá katalog žalobkyně, čímž se snaží vyvolat dojem o vzájemném propojení účastníků, případně i tímto parazitovat na pověsti žalobkyně. Dovolací soud spatřuje v jednání žalované klamavou reklamu podle § 45 obch. zák. i nepřípustnou srovnávací reklamu ve smyslu § 50a odst. 2 obch. zák., když žalovaná zveřejňovala srovnávací tabulku produktů v různých časových obdobích. Cenová reklama, přestože s pravdivými údaji, byla tím klamavá, srovnání cen nebylo objektivní, což je namístě považovat za nepřípustnou srovnávací reklamu.

S ohledem na výše uvedené, kdy dovolací důvod nesprávného právního posouzení otázky nepřípustné srovnávací reklamy ve smyslu § 50a odst. 2 obch. zák. byl uplatněn důvodně, což mělo dopad na nesprávné právní posouzení uplatněného nároku na peněžité plnění, Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu v napadené části výroku I., jíž byla potvrzena část zamítavého výroku I. rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 6. 2012 ohledně zaplacení částky 500 000 Kč na přiměřeném zadostiučinění a částky 7800 Kč z titulu nákladů spojených s vypracováním exekutorského zápisu, a v závislém výroku II. o náhradě nákladů řízení, podle § 243e odst. 1 o. s. ř. bez jednání (§ 243a odst. 1 o. s. ř.) zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 o. s. ř.).